

CONFINADA

Diari informal dels efectes col·laterals d'una pandèmia

#FemFCCUAB

SETMANA 5

Dia 29 (divendres 10 d'abril)

Preciós dia de platja (bé, balcó) i lectura. Largo pétalo de mar, títol evocador de la darrera novel·la d'Isabel Allende.

En Joan ha recuperat la Nintendo 8 bits i es vicia jugant com un adolescent...dels anys 90, clar. Jo continuo escrivint. Mai hauria imaginat que recuperaria la incontinença escrita gràcies a una pandèmia i el conseqüent confinament.

Recupero un esborrany on situo cronològicament un periple a Barcelona en transport públic, una hora i mitja toques, des de casa fins a baixar del tren. Que lluny em queda el trànsit, el nerviosisme, les caravanes, els retards de busos i trens... No em fa bé recordar moments estressants. L'esborro.

Dia 30 (dissabte 11 d'abril)

Haviem parlat de "fer dissabte" el dilluns, que farà mal temps i no aprofitarem el balcó, però convé un repàs urgent. Viure a la riera és molt bonic, però si és de sorra, eleva una quantitat ingent de partícules de pols. Contrastat amb el veïnat en converses després dels aplaudiments de les vuit. Quan la cobreixin de ciment, aleshores em queixaré perquè hauran tret moltes places d'aparcament i no es trobarà lloc per deixar el cotxe.

Videotrucada llarga: aperitiu-dinar i un símil de Trivial dones contra homes. Hem guanyat les dones.

Dia 31 (diumenge 12 d'abril)

Diumenge de Pasqua. Dia nostàlgic.

Penso en les costelletes de cabrit i les carxofes arrebossades, que hauríem menjat amb l'Avi. Retrobo bons records enterrats en l'oblit, com evocar els racons de casa la meva estimada tieta-àvia. Es barreja una sensació agredolça de tristesa i la sal de dues llàgrimes: fa massa temps que ens va deixar.

Mona casolana de XOCOLATA, en majúscules, per caggirar la melangia.

Dia 32 (dilluns 13 d'abril)

Gairebé tot el dia plovent. Tarda de sofà i migdiada. Quant de temps sense fer-ho, ja venia de gust estar tancadets descansant...Ehem...

S'acaben les "vacances". Oooooohhhh. Malgrat les circumstàncies, han estat ben aprofitades. Però encara no he escoltat un concert de la filharmònica de Berlin.

Dia 33 (dimarts 14 d'abril)

Vinga va, a desconfinar-se. Tal com llegia a les xarxes socials, divendres passat no estava permès anar a l'enterrament de la teva àvia per no interactuar amb altres persones, però avui és possible viatjar en metro a treballar. Capitalisme en estat pur.

Ja ho sé, hi ha gent que necessita urgentment tornar a la roda, però siguem coherents, no? No està permès acompanyar un familiar terminal i sí produir?

No som conscients del poder del poble i passem pel tub. Què vol dir que els autònoms han de pagar la quota, i els polítics segueixen cobrant no només el sou sinó les dietes? Ens prenen el pel de mala manera, des de temps immemorials.

Crec que no se m'ha posat bé tornar a la feina.

Dia 34 (dimecres 15 d'abril)

Mitjans de mes i encara tenim saldo mileurista al compte corrent, no està malament comptant que només rebem un sou i l'altre no té data d'arribada. Amb una bona sort, aquest mes no quedarem en números vermells després de pagar els préstecs i les factures. Som afortunats.

Jugant a daus, ens han sortit un parell de repòquers a cadascú. Avui era dia de comprar loteria.

Peso figues amb els titulars del TN vespre, vaig a dormir com les gallines.

Dia 35 (dijous 16 d'abril)

Ara entenc el cansament d'ahir i la mala llet de dimarts. Un altre cicle menstrual completat.

Reunió virtual a la feina, no tinc ni la decència de treure'm el xandall. De fet, crec que mai més em posaré texans, ni sostenidors si no és per fer esport. Tampoc sé si seré capaç de calçar-me unes sabates, porto un mes amb peücs i les sabatilles serveixen per baixar la brossa...

Tinc mono furibund de sushi, porto un mes d'abstinència i necessito la meva dosi de cuina japonesa. Sort del sashimi de salmó dels dijous...

SETMANA 6

Dia 36 (divendres 17 d'abril)

Ryanair ens cancel·la el vol cap a Marraqueix, així que recuperarem els diners. El cim del Toubkal haurà d'esperar, quina llàstima..

M'estic començant a preocupar seriosament per l'estat de la nostra salut mental: ahir, en el pàrquing, vam pujar a la moto i fèiem rum rum. Avui volia prendre el sol, al no fer-ne, igualment m'he quedat estirada i tapada per no agafar fred. Que era l'hora de la vitamina D, hòstia!

Dia 37 (dissabte 18 d'abril)

A veure, Tomàs Molina. Prefereixo que diguis núvols d'entrada, no passa res si t'equivoques i fa sol. Però que pronostiquis sol pel matí i el faci a la tarda, quan no toca al balcó, això és inadmissible. Com podem fer càrregues de vitamina D per preservar el sistema immunològic?

Després d'uns dies només meditant i menstruant, gimnàs anàrquic fins al punt de practicar un intent de "body combat" amb la cançó El Atrapasueños del Mago de Oz. Eufemisme que reafirma l'estat mental comentat ahir.

Dues amigues meves no s'han pogut acomiadar d'un avi i una àvia, respectivament. Inhumà.

Dia 38 (diumenge 19 d'abril)

Un cop passada la fal·lera de bunyols de quaresma i mones de pasqua casolans, recuperem un altre producte de primera necessitat: el pastís Sacher de l'Obrador. El medicament més efectiu pels confinats sense símptomes.

Em sento fatal, resulta que molta gent desinfecta la compra menys nosaltres. Ho recomanen molt per la tele? És que no la mirem massa per higiene mental. Quan es torni a aplicar el codi deontològic del periodisme, el codi ètic de la humanitat, i s'eliminin els bla bla bla sense sentit comú, aleshores m'ho replantejaré.

Dia 39 (dilluns 20 d'abril)

No valorem el que donem per descomptat, quan en el fons és el més important. La família la puc veure quan vulgui; no passa res si avui no ens va bé quedar per prendre un te, tenim més dies que llonganisses; qualsevol dia puc anar a visitar la Sagrada Família, la tinc a tocar; ja celebrarem alguna ocasió especial al restaurant Sant Pau de la Carme Ruscalleda, Sant Pol està aquí mateix. Doncs enyorant la família, el caliu de les amistats, fa tres dècades que no visito l'obra de Gaudí, i el Sant Pau ja va tancar les seves portes.

Dia 40 (dimarts 21 d'abril)

40 dies ja! Phileas Fogg havia fet mitja volta al món.

45 metres quadrats desperten l'enginy: aprofitem racons que mai ens havíem plantejat, prenem consciència de la gran utilitat de les portes per crear espais diferenciats (de tant en tant ens necessiten), moc la butaca com un gira-sol al costat de la finestra quan ens visita l'astre rei...

El nebot ens va portar mató de can Xicoy, quina il·lusió el detall i veure algú de carn i ossos.

Tarda de sofà i lectura mentre va plovent i plovent. En Joan afirma que això de sortir està sobrevalorat...

Dia 41 (dimecres 22 d'abril)

En Joan em salta: si et va bé la meditació de 15 minuts, per què fer la de 45? Molt pragmàtic, ell. I jo llegint llibres de gestió del temps.

Estic de pre-Sant Jordi i recomano "El infinito en un junco". Deliciosa lectura d'Irene Vallejo on explica la història de la transmissió del coneixement: oralitat a l'Antiguitat, escriptura en paper, pergami, els llibres...Altament recomanable.

Dia 42 (dijous 23 d'abril)

Sant Jordi.

He trigat 42 dies a tenir un dia plorós, una diada sense remenar llibres i sense rosa, és molt trist i especialment dur per una lletraferida. El sol poc a poc ha guanyat terreny i en Joan s'ha escapat per collir una rosa a casa els seus pares. Els meus dos solets m'han arreglat el dia.

Recordo un quadre petit que té l'Avi, on apareix la frase: Sant Jordi brau cavaller, defenseu la llibertat del nostre poble estimat. No queda massa nostrat menjar sashimi de salmó.